

عنوان مقاله:

اعتبار شرط وجه التزام در تعهدات پولی در رویه قضائی

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی حقوق، فقه و فرهنگ (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

جواد یدائی امناب - دانشجوی دکترای حقوق خصوصی علوم و تحقیقات

خلاصه مقاله:

توافقات قراردادی ابزاری مهم در تنظیم روابط حقوقی میان اشخاص محسوب می شوند و در کنار آن ملزم بودن متعهد به عهد خویش ، در نظام های حقوقی کشورهای مختلف و قوانین الهی مورد تاکید قرار گرفته و تخلف از ایفای تعهدات به عمل آمده امری مذموم شناخته شده است . چنانچه وجه التزام تعیینی توسط طرفین قرارداد را نوعی خسارت مقطوع قراردادی بدانیم مطابق ماده 230 قانون مدنی و بخش انتهایی ماده 515 قانون آئین دادرسی مدنی نافذ و لازم الوفاء می باشد . هر چند به حکم ماده 525 همان قانون تنها خسارت قابل مطالبه در تعهدات پولی ، خسارت تاخیر تادیه براساس نرخ شاخص بانک مرکزی می باشد . لکن باتوجه به حاکمیت ماده 230 قانون مدنی در توافقات طرفین نسبت به خسارات قراردادی و تفاوت فاحش امروزی میزان خسارت قراردادی با خسارت تاخیر تادیه در بیشتر موارد عدالت واصل المومنون عندالشروطهم اقتضاء دارد که متعهد ، خسارت زیان دیده بی تقصیر را که به وجود چنین شرطی اعتماد و اتکا نموده ، جبران نماید و تنها زمانی که طرفین با استفاده از ابزارهای قراردادی قصد واقعی معامله ربوی داشته باشند ، این شرط بایستی نامشروع و ربوی قلمداد گردد

کلمات کلیدی:

وجه التزام ، تعهدات پولی ، شرط ، خسارت قراردادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1018931>

